

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 14 Φεβρουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 39

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαυῦ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρ. Β'. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτώρος Μαλώ, μετάφρ. Κ.

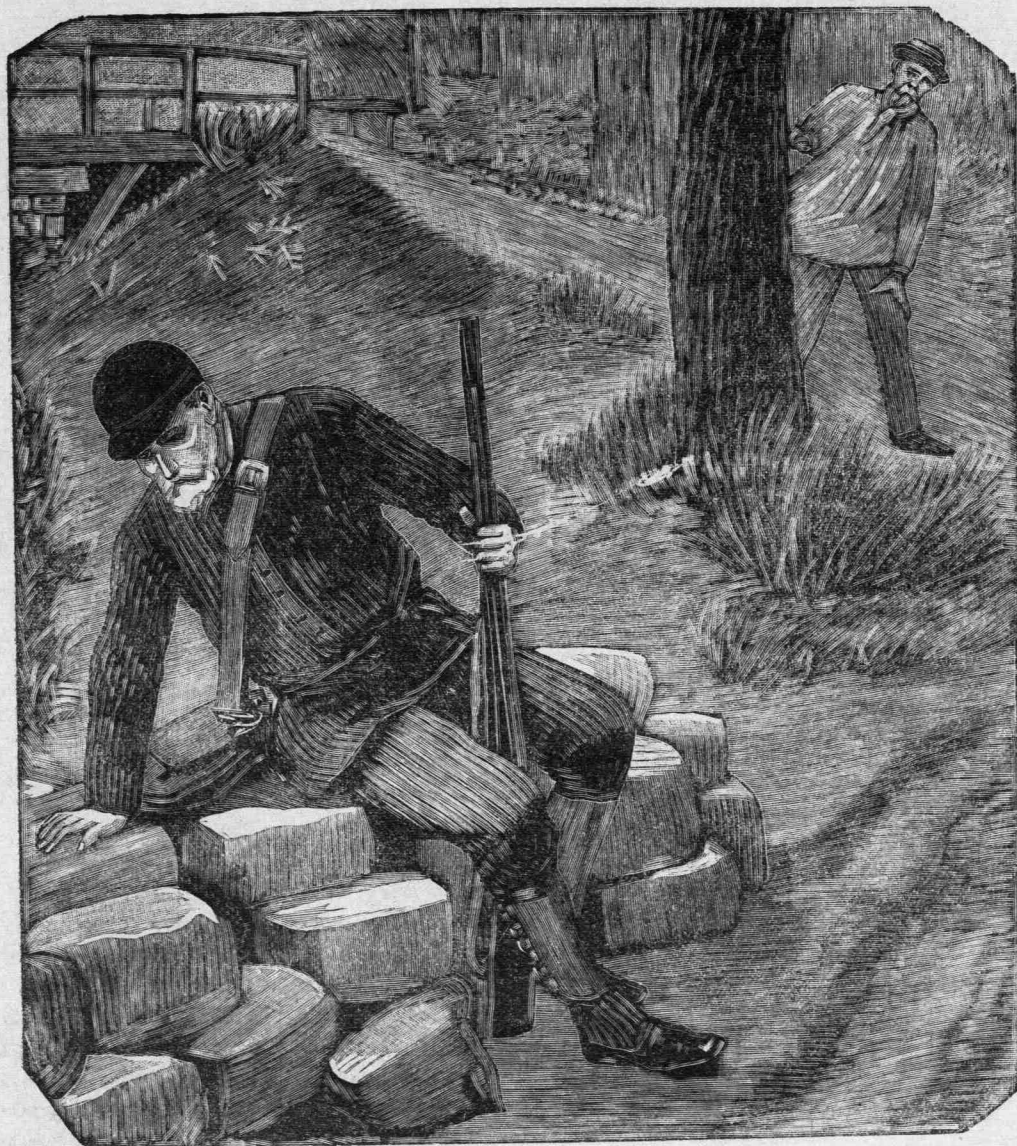
ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομικὴ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοχομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Μ Α Ρ Κ Ε Λ Ι Ν Α

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΥῦ

Εἶδε τὸν Δαγκέρ κεκμηκότα. (Σελὶς 267).

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Μὴ φοβῆσαι, Κρασκοκανάτα, ἡ ὑπόσχεσίς μου εἶναι ἱερά. Ἐπὶ τέλους τὸ μυστικὸν αὐτὸ ἀνήκει καὶ εἰς τοὺς δύο μας. Ὅ,τι πράξωμεν, θὰ τὸ πράξωμεν κοινῇ συνεννοήσει.

— Ἐδῶ, καθὼς βλέπετε, κύριε Πενσῶν, εἶναι ἓνα συμφέρον μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ συμφέρον τῆς δικαιοσύνης... εἶπεν ὁ ὄργανοπαίκτης διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ λίαν συγκεκριμένης... Ἐδῶ εἶναι ὄραμα ποῦ δὲν τὸ ξεύρεις, ἐγὼ ὅμως τὸ ξεύρω ἀπὸ ἐδῶ καὶ εἰκοσιεξή ἢ εἰκοσιεπτὰ χρόνια... Ὁ Δαγκέρ εἶναι ὁ πατέρας τοῦ κυρίου Γεράρδου... ποτὲ ὅμως δὲν τὸν ἐγνώρισε, διότι ἄφησε τὴν ἐρωμένην του ἐγγαστρωμένην!

— Ὁ οὐτιδανός! Ἴδου καιοῦργος, τὸν ὁποῖον εὐχαρίστως θὰ ἴδω κατατομούμενον. Εἶναι πατὴρ τοῦ κυρίου Γεράρδου... ὅποια περιπλοκή! αἶε θλιψίφει!... Καὶ τὸ γνωρίζει τοῦτο ὁ ἰατρός;

— Δὲν εἰξεύρω, κύριε Πενσῶν... εἰμπορεῖ νὰ τὸ ξεύρη.

— Ἀπὸ τί τὸ ὑποθέτετε;

— Ἄν ὁ Δαγκέρ ἐγνώρισε τὴν κυρίαν Λαγκῶν, εἰξεύρει πῶς ὁ Γεράρδος εἶναι παιδί του... Ἄν τὸ μυστικὸν αὐτὸ τὸ εἶπεν εἰς τὸν κύριον Γεράρδον, αὐτὸ εἶναι μία ἀσφάλεια δι' αὐτόν. Μὰ τὴν ἀεγνώρισε τὴν κυρίαν Λαγκῶν; Ποῖος τὸ ξεύρει;

— Ἄς ἐνεργήσωμεν λοιπὸν χωρὶς νὰ χάσωμεν καιρὸν.

— Τί θὰ κάμωμεν;

— Αἶ! διάβολε... θὰ παρασκευάσωμεν τὴν παγίδα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συλληφθῇ ὁ Δαγκέρ. Ἐπὶ τέλους, φίλε Κρασκοκανάτα, ὁ ἰατρός, σὺ καὶ ἐγὼ εἴμεθα βέβαιοι περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Δαγκέρ...

— ὦ! ναί.

— Ἄλλ' ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι μεταβαίνομεν παρὰ τῷ κυρίῳ Λωζιέ, τί θὰ τῷ εἴπωμεν; ὅτι συνηγήσαμεν τὸν κύριον Δαγκέρ περιπατοῦντα λίαν πρῶτ' εἰς τὸ δάσος τῆς Ἀλάτης καὶ μεταβάντα εἰς τὸ ἔλος τῶν Ἐλάφων διὰ νὰ ὀρσίση τοὺς πόδας του;... Διότι τοῦτο μόνον δυναμέθα νὰ εἴπωμεν... Θὰ προσθήσῃ ὅτι τὸν εἶδες ἀδύνατον καὶ συρόμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ... ἐννοεῖ ὅμως ὅτι ὁ Δαγκέρ θὰ ἐπλασεν ἱστορίαν τινὰ ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης... Τοῦτο λοιπὸν δὲν ἀρκεῖ, ἡ ἠθικὴ δηλαδὴ βεβαιότης ἡμῶν, πρέπει δὲ νὰ ἔχωμεν παντοτε ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπίμονον σιγὴν τοῦ κυρίου Γεράρδου. Πρέπει λοιπὸν νὰ μεταβῶμεν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἢ ἐνώπιον τοῦ ἰατροῦ καὶ νὰ εἴπωμεν αὐτῶ: «Δὲν ἀπεκαλύψατε τὸ μυστικόν σας; ἡ τιμῆ σας διεσώθη. Ἡμεῖς ἀνεζητήσαμεν καὶ εὗρομεν τὴν ἀλήθειαν. Ἴδου ὁ φονεὺς, ἴδου καὶ ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐγκλήματός σου!»

— Θὰ κάμω ὅ,τι συμβουλευσῆς.

— Πρέπει πρῶτον νὰ βεβαιωθῶμεν περὶ σπουδαίου τινὸς πράγματος.

— Τίνος;

— Σοὶ εἶπα πρὸ ὀλίγου ὅτι εἰς μάτην ἀνεζητήσαμεν τὸν σάκκον μὲ τὰ χρήματα τοῦ Βαλόν... ὑπάρχει ὅμως ἀφορμή, δι' ἣν δὲν τὸν εὗρωμεν εἰς τὸ δάσος.

— Ἄ!

— Ναί, διότι ὁ σάκκος εὐρίσκεται εἰς τὸ ἔλος!

Καὶ ὁ Πενσῶν ἐγέλασε παταγωδῶς.

— Εἰς τὸ ἔλος, τὸ ἐπαναλαμβάνω... καὶ στοιχηματίζω μίαν φιάλην οἴνου.

— Δὲν βάζω στοιχίμα, εἶπεν ὁ Ζανζότ, διότι θὰ χάσω· εἶπειτα τὸ κρασί εἶναι ὅσον τὸ κίρσο δὲν μοῦ κάμνει καλὸ.

— Ἄς ἀνεζητήσωμεν λοιπὸν ἐντὸς τοῦ ἔλους... ὁ Δαγκέρ μᾶς ἐδείξε τὸν δρόμον.

Καὶ ἐγεθθέντες εἰσῆλθον ἐν τῷ ὕδατι... Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος περίπου, εἰς ὃ εἶχε σταματήσει ὁ Δαγκέρ, ἀντὶ νὰ προχωρήσωσιν ὁμοῦ, ἀπεμακρύνθησαν καὶ ἤρξαντο ἐκότερος ἀνιχνεύοντες ἐπιμελῶς ἐν τῷ βορβόρῳ.

Ἄλλ' οὐδὲν εὗρον.

Παρήλθεν ἡμίσεια ὥρα, καθ' ἣν ἀνωφελῶς ἀνεζήτησαν.

— Μήπως ἠπατήθη; ἐψιθύρισε ὁ Πενσῶν. Ἄλλ' ἂν ἐπὶ τούτου ἠπατήθη, τότε πάσα ἡ ὑπόθεσις καταρρέει... Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον!...

Διήλθεν πανταχόθεν τὸ ἔλος.

Εἶχε βυθισθῆ εἰς τὸ ὕδωρ μέχρι τοῦ μέσου τῶν κνημῶν.

Αἶφνης ὁ Κρασκοκανάτας σταματᾷ καὶ καλεῖ τὸν Πενσῶν.

— Αἶ! εἴμεθα κουτοί, κύριε Πενσῶν.

— Εὐχαριστῶ. Διατί;

— Διότι δὲν κυττάζουμε ἐκεῖ ποῦ πρέπει.

Καὶ δεικνύων συστάδα σχοίνων ἐν μέσῳ τοῦ ἔλους:

— Νά, εἶπεν, ἂν ὑπάρχη τίποτε ἐκεῖ θὰ εἶναι. Τί λέγεις;

— Δυνατόν.

— Ἐλα ἐδῶ.

Ἐπλησίασαν. Ἀμφοτέροι ἀνεζήτησαν εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος.

Ὁ Κρασκοκανάτας αἶφνης ἀφῆκε φωνὴν θριαμβοῦ.

— Νά τος!

— Τί;

— Ὁ σάκκος.

— Ἄ! διάβολε, φέρε τον...

Ὁ Ζανζότ ἐξήγαγε τοῦ ὕδατος μικρὸν δερμάτινον μάρσιπον ἐρημητικῶς κεκλεισμένον διὰ κλείθρον μεταλλίνου.

Ἐξῆλθον τοῦ ὕδατος.

Οὐδαμῶς ἀνησυχουν οὐδὲ διὰ τὸ ψῆχος, οὐδὲ διὰ τὸν βορβόρον, ἀφροσιωμένοι ὄντες εἰς τὴν ἀνακάλυψιν αὐτῶν.

— Νά, κύριε Πενσῶν, ἔχεις καὶ τὰ δύο σου χέρια καὶ θὰ ξεύρεις πῶς ἀνοίγουν αὐτὰ τὰ πράγματα... Κύτταξε μήπως δὲν ἔχει τίποτε μέσα.

— Τοῦτο δὲν εἶναι πιθανόν.

Ὁ Πενσῶν στρέψας τὸ κλείθρον ἠνέωξε τὸν μάρσιπον. Ἡ ὑγρασία μόλις εἶχεν εἰσχωρήσει ἐντὸς αὐτοῦ. Τὰ χαρτονομίσματα ἦσαν ἐκεῖ ἀνέπαφα.

Ὁ Πενσῶν ἐπανέκλεισε τὸν μάρσιπον.

— Ἄς θέσωμεν αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἶπεν.

Καὶ ἔρριψεν εἰς τὸ ὕδωρ τὸν σάκκον ἀκριβῶς ἐν τῇ αὐτῇ θέσει.

— Τώρα ἄς φύγωμεν.

Ὅταν δ' ἐξῆλθον τοῦ ἔλους:

— Βλέπεις, Κρασκοκανάτα, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ὅτι ἔχομεν ἤδη τὴν ἀπόδειξιν... τὸν σάκκον μὲ τὰ χρήματα...

Ἄν τὸν πάρωμεν τίποτε δὲν ἀποδεικνύομεν.

Ἄν ὅμως τὸν ἀφήσωμεν θὰ ἴδωμεν σήμερον ἢ αὔριον τὸν Δαγκέρ νὰ ἐπανέλθῃ τοῦτο εἶναι βέβαιον... Δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ σαπήσῃ.

Ἐδῶ ἡ περιουσία, διὰ τὴν ὁποίαν διέπραξεν ἐν ἐγκλήματι... Ἄν ἐφοβεῖτο ὅταν σὲ ἐβλεπε, τότε θὰ ἔφευγε ταχέως... φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν σὲ φοβεῖται. Ἄν συνελάμβανεν ὑπόνοιαν δὲν θὰ εἶχε τὴν ψυχραιμίαν ν' ἀπέλθῃ ἡσύχωσιν ἀνάπτων τὸ σιγάρον του... Βεβαίως τυχαίαν ἐθεώρησε τὴν παρουσίαν σου ἐδῶ, ὅπερ καὶ εἶναι πράγματι...

— Ἀλήθεια, ὅλα τυχαῖα εἶναι.

— Λοιπὸν θὰ ἐπανέλθῃ. Πότε; Δὲν τὸ γνωρίζω... Αὔριον, ἀπόψε, ἢ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας...

— Τί νὰ κάμωμεν;

— Νὰ ἐπιτηρῶμεν ὅλον ἐν τὸ μέρος, νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ νὰ λάβωμεν πάσας τὰς προφυλάξεις. Ἡ ἐπιτήρησις αὕτη εἶναι δυσκολωτάτη, Κρασκοκανάτα. Ἄν ἡμεθα εἰς Παρισίους θὰ ἦτο εὐκόλον τὸ πράγμα· ἐκεῖ δύναται τις πολλὰ μέσα καὶ τεχνάσματα νὰ ἐφαρμώσῃ. Εἰς Κρέιλ θὰ ἦτο ὀλιγώτερον δύσκολον. Ἐδῶ ὅμως τὸ πράγμα μοι φαίνεται λίαν ἐπικίνδυνον. Ἴδου ἐν ἔλος περιβαλλόμενον ὑπὸ δάσους· εἰς τὸ ἔλος τοῦτο κρύπτεται ἡ ἀπόδειξις ἐνὸς ἐγκλήματος. Ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ φονεὺς νὰ λάβῃ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, θ' ἀρχίσῃ νὰ περιδιαβάξῃ περὶ τὸ ἔλος ἵνα ἴδῃ μήπως ὑπάρχει τις· θὰ ἐξετάσῃ πᾶσαν γωνίαν καὶ πάντα θάμνον. Θὰ ἔλθῃ τὴν νύκτα ἴσως, πιθανότερον ὅμως τὴν ἡμέραν, διότι τὴν νύκτα τὸ ἔλος συχαζεται ὑπὸ λαθροθηρῶν. Τὴν νύκτα εὐκολώτερον θὰ ἠδύνατό τις νὰ τὸν παραφυλάξῃ χάρις εἰς τὸ σκότος· τούναντίον τὴν ἡμέραν δύναται νὰ βλέπῃ τὰ πάντα. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ νομιζώμεν ὅτι θὰ τὸν ἐπιτηρήσωμεν ὅπως ἐπράξαμεν σήμερον. Ἄλλως πρέπει νὰ πράξωμεν.

— Δὲν ἠξεύρω τί πρέπει νὰ κάμωμεν.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ μείνω ἐδῶ...

— Καὶ ἐγὼ;

— Σὺ, Κρασκοκανάτα, θὰ φύγῃς ταχέως.

— Ποῦ θὰ ὑπάγω;

— Πρῶτον καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τοῦ κυρίου Γεράρδου.

— Ἐκατάλαβα. Θὰ τοῦ εἰπῶ τί συνέβηκε.

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ εἶπειτα;

— Θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς «Συνατήσεως τῶν Κυνηγῶν» καὶ θὰ παρακαλέσῃς ἐκ μέρους μου τὸν Βατρὸν νὰ σοῦ δανείσῃ ἓνα λίσγον... Μὴ λησμονήσῃς νὰ τοῦ εἴπῃς ὅτι εἶσαι ἐκ μέρους μου, ὅχι ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρακοπόλου ἢ τοῦ Ἄλσατου, ἀλλὰ τοῦ Πενσῶν.

— Καὶ τί θὰ κάμω τὸ λίσγαρι;

— Θά μοι τὸ φέρης ἀμέσως... Θέλω νὰ φέρης ἐπίσης καὶ τροφὰς διὰ σέ καὶ δι' ἐμέ, Κρασκοκανάτα, καὶ ἐν σκέπασμα θερμόν. Αἱ νύκτες εἶναι ψυχραὶ, εἶναι δὲ δυνατόν ἐπί τινος ἡμέρας νὰ μὴ κοιμηθῶ εἰς τὴν κλίνην μου. Σὺ, Κρασκοκανάτα, κάμε ὅ,τι νομίσῃς καλόν. Σὲ εἰδοποιῶ μόνον ὅτι θὰ εἶναι κοπιώδης ἡ ἐπιτήρησίς σου. Πρέπει νὰ λησμονήσῃς τοὺς κόπους ἀπέναντι τῆς ἐπιτυχίας. Ἐπειτα δυνάμεθα νὰ κοιμώμεθα ὁ καθείς μετ' ἑαυτὸν σειράν του.

Ὁ Κρασκοκανάτας λαβὼν τὰς παραγγελίας ταύτας ἀπῆλθε.

Μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἦτο παρὰ τῷ ἱατρῷ Γεράρδῳ.

Εἶπεν αὐτῷ τὰ συμβάντα.

— Ἐπὶ τέλους! ἐνέκραξεν ὁ ἱατρός... ὁ κύριος Βωφόρτ θὰ σωθῇ ἴσως.

Ὁ ἱατρός ἔσπευσε παρὰ τῷ ἀνακριτῇ.

— Κύριε Λωζιέ, εἶπεν αὐτῷ, ἔρχομαι νὰ σὰς ὑποβάλλω μίαν παράκλησιν, τὴν ὁποίαν σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μοι ἀρνηθῆτε.

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Περὶ τοῦ Βωφόρτ.

— Δὲν δύναμαι νὰ πράξω πλέον τίποτε δι' αὐτόν.

— Πῶς τοῦτο; εἶπεν ὁ Γεράρδος καταπλαγεῖς.

— Ναί. Διεβίβασα τὴν δικογραφίαν εἰς τὸ συμβούλιον, σήμερον δὲ ἔμαθα ὅτι ἡ υπόθεσις παρεπέμφθη εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον τοῦ Μπωβαί, ἵνα δικασθῇ τὴν 5 τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου.

Ὁ Γεράρδος ἔσπευσε ἐπὶ ἑδρας ἑξαλλος.

— Ὅποιον δυστύχημα! ὁποῖον δυστύχημα!... Τί πρέπει νὰ γείνη διὰ νὰ βραδύνη;

— Ἐχετε νέας πληροφορίας νὰ δώσῃτε εἰς τὴν ἀνάκρισιν;

— Σήμερον ὄχι, κύριε.

— Τότε;

— Τίς ὅμως σὰς λέγει ὅτι μετὰ τινος ἡμέρας δὲν θὰ μάθῃτε τὸν ἀληθῆ ἔνοχον;

— Λοιπόν, κύριε, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 5 Ὀκτωβρίου εἶναι ὀκτὼ ἡμέραι... Εἶμαι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ πᾶσαν πληροφορίαν. Ἄλλως τε θὰ κληθῆτε εἰς τὸ κακούργιοδικεῖον, τὸ γνωρίζετε, ἵνα καταθέσῃτε ἐπὶ τῶν συμπερασμάτων τῆς ἐκθέσεώς σας, συμπερασμάτων λίαν δυσμενῶν τῷ Βωφόρτ, μὴ τὸ λησμονεῖτε.

— Φεῦ! θὰ εἶπω ὅ,τι μοι ὑπαγορεύει ἡ συνείδησίς μου... Θὰ εἶπω ὅτι οὐδὲν ἔχω νὰ μεταβάλλω ἐκ τῆς ἐκθέσεώς μου, θα εἶπω ὅμως ἐπίσης ὅτι εἶμαι πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Βωφόρτ...

— Τὸ δικαστήριον θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ὡς ἐγώ, ζητοῦν ἀποδείξεις, ἀποδείξεις!... τούτῃστι γεγονόςτα, γεγονόςτα!

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ Βωφόρτ;

— Μετηνέχθη εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Μπωβαί.

— Ὁ δυστυχῆς! ὁ ταλαίπωρος! Ἄ! κύριε Λωζιέ, ἐν καταδικασθῇ θὰ εἶναι πλέον ἡ δυστύχημα, θὰ ἦναι μέγα ἐγκλημα...

— Κατὰ πολὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑμᾶς, κύριε, ἵνα μὴ συμβῇ τὸ δυστύχημα τοῦτο.

— Φεῦ! οὐδὲν δύναμαι... σὰς ζητῶ

καιρόν... Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχωμεν ἀναβολήν...

— Δυνατόν.

— Λοιπόν! κύριε, ζητήσατέ τὴν σὰς παρακαλῶ... Τίς οἶδεν, ἂν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης τοῦ Βωφόρτ.

— Ἀπευθυνθῆτε εἰς Μπωβαί... εἰς τὸ δικαστήριον...

— Θὰ ἦναι εὐκολόν;

— Ὁχι. Ἄν ἠδύνασθε νὰ ὑποβάλετε γεγονότα εἰς ὑποστήριξιν τῆς αἰτήσεώς σας, τὸ πρᾶγμα θὰ διέφερε...

— Δὲν δύναμαι... Τί με συμβουλεύετε;...

— Ἐν τῇ δυσχερεῖ θέσει, εἰς ἣν εὐρίσκεσθε μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς συμβουλεύσω τι. Μόνον τὸν ἑαυτὸν σας συμβουλεύθητε.

Ὁ ἱατρός ἀπῆλθεν ἐπαναλαμβάνων:

— Δυστυχῆς Βωφόρτ! Δυστυχῆς Βωφόρτ!

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἀνέλαβε θάρρος.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μετ' ἡμῶν... εἶπε καθ' ἑαυτόν, θὰ ἐμποδίσῃ τὸ μέγα τοῦτο ἀδικημα... ὁ Δαγκέρ θὰ προσδοθῇ... Ἄς ἀναμείνωμεν μετὰ πεποιθήσεως.

Ὁ Κρασκοκανάτας ἀφήσας τὸν φίλον του ἱατρόν, μετέβη πάραυτα εἰς τὴν «Συνέντευξιν τῶν Κυνηγῶν».

— Κύρ Βατρέν, μοὺ χρειάζεται ἓνα λισγάρι.

— Μπά! μήπως ἐνοικίασες κανένα περιβόλι;

— Ὁχι. Μοὺ δανείζεις τὸ λισγάρι;

— Ἀλλὰ δὲν σοὺ χρειάζεται, Κρασκοκανάτα... Ἐχεις ἓνα χεῖρ. Πῶς θὰ τὸ μεταχειρισθῆς;

— Μὰ δὲν τὸ θέλω ἐγώ, κύρ Βατρέν.

— Ποῖος τὸ θέλει λοιπόν;

— Τὸ θέλει ὁ Ἄλσατος ποῦ τὸν λέγουσιν Πενσῶν.

— Ἄ! ἄ! ἐγνωρίσθηκατε;

— Ναί.

— Λοιπόν, πάρε ἓνα λισγάρι ἀπὸ τὴν ἀποθήκην, ἀλλὰ νὰ τὸ φέρῃς ὀπίσω.

— Μὴ φοβῆσαι, μὰ θέλω καὶ ἄλλα πράγματα.

— Τί πράγματα;

— Θέλω φαγητὰ: ψωμί, κρέας κρῦς ἢ τυρὶ καὶ κρασί. Ἀμέσως, κύρ Ἀντώνη, ἀμέσως. Καὶ ἓνα σκέπασμα...

— Θὰ κάμετε λοιπόν πρόγευμα ἐξοχικὸ εἰς τὰ χόρτα;

— Βέβαια.

— Θὰ τὰ ἔχῃς εἰς πέντε λεπτά.

Ὀντως, μόλις εἶχον παρέλθει πέντε λεπτά καὶ ὁ Ζανζὸτ ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ τὸν λίσγον, τὰ τρόφιμα καὶ τὸ σκέπασμα ἐν κανίστρῳ.

Ἐξεκίνησε διὰ τὸ ἔλος τῶν Ἐλάφων.

Ἐπανεῦρε τὸν Πενσῶν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει.

— Εἶσαι ἀκριβής, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ἐχει καλῶς.

Ὁ Κρασκοκανάτας ἀφῆκε χαμαὶ τὸν λίσγον καὶ τὸ κανίστρον.

— Εἰς τὸ καλάθι, εἶπεν, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται διὰ φαγὴ διὰ τοὺς δύο μας, διὰ σήμερον. Αὐριον βλέπουμε! Ἄς φάμε τώρα.

— Ὁχι. Χρειάζεται φρόνησις.

Ὁ Πενσῶν ἔλαβε τὸν λίσγον καὶ μετέβη εἰς τὸ μέρος, εἰς ὃ τὴν πρῶιαν ἐκρύπτετο, ἵνα παραφυλάττῃ τὸν Ζανζὸτ, καὶ ἐκεῖ ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ ὀπὴν πλατεῖαν ἐνὸς μέτρου.

Ὁ Κρασκοκανάτας ἔβλεπεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτᾷ.

— Ἡ ὀπὴ αὐτῇ, εἶπεν αὐτῷ ὁ Πενσῶν, θὰ χρησιμεύσῃ ὡς κρύπτη. Ὅταν τελειώσῃ, θὰ τὴν καλύψωμεν διὰ κλάδων, βρύων καὶ ξηρῶν φύλλων. Ὅταν δὲ ὁ Δαγκέρ θὰ κάμῃ τὸν γύρον του διὰ νὰ ἴδῃ μῆπως τὸν ἀκολουθῇ κανεὶς, βεβαίως δὲν θὰ ἐννοήσῃ ὅτι εὐρίσκεται ἀπὸ κανεὶς ἐδῶ, ὅστις τὸν παρατηρεῖ.

— Καλὰ μὰ θὰ ἴδῃ τὸ χῶμα ποῦ ἔσκαψες.

— Ὁχι. Λάβε τὸν καλάθον διὰ τοῦ ὁποίου ἔφρες τὰς τροφὰς, καὶ δι' αὐτοῦ μετάρφερε τὸ χῶμα εἰς τὸ ἔλος.

Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ὥρας ἡ ὀπὴ ἦν ἐτοιμῆ, ἵνα δεχθῇ τὸν Πενσῶν.

Τὸ χῶμα εἶχεν ἀφαιρεθῆ περίξ. Ὁ Πενσῶν ἐφαίνετο λίαν εὐχαριστημένος.

— Οὐφ!... εἶπε, δὲν θὰ εἴμεθα κακὰ ἐκεῖ μέσα... μετὰ τὸ σκέπασμα μαλιστα, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ προφυλάξωμεν ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ καὶ τοὺς πόδας.

— Τώρα εἰμποροῦμε νὰ φάμε.

— Ναί, πεινῶ ὑπερβολικὰ.

— Ἐμπρὸς λοιπόν!... Ἡ κουβέρτα θὰ μὰς χρησιμεύσῃ διὰ τραπεζομάνδουλο. Ποτήρια δὲν ἔφερα. Τὸ κρασί θὰ τὸ πιούμε μετὰ τὴν μπιστολίαν.

— Διαβόλε!

— Λέγε, Πενσῶν.

— Τί συμβαίνει;

— Καλὸ πρᾶγμα νὰ ἦναι κανεὶς ἀστυνομικὸς! Νά, ἐμεῖς τώρα τρώμε εἰς τὰ χόρτα μετὰ λαμπρὸν ἥλιον εἰς ἓνα χαριτωμένο δάσος. Καλὸ ψωμί, καλὸ κρασί, κρέας καὶ ὄρεξις... Ποτὲ δὲν ἔφαγα ἔτσι.

— Αὐτὸ, Κρασκοκανάτα, εἶναι τὸ καλὸν μέρος τοῦ ἔργου τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ποσάνις ὅμως δὲν ἔχομεν τὸν καιρὸν οὐτε νὰ ἐγγίσωμεν τὴν τροφήν!... Καὶ αἱ νύκτες μετὰ τὴν βροχὴν, μετὰ τὸ ψῦχος, μετὰ τὸν ἄνεμον!... Καὶ αἱ ἀποτυχίαι!... Καὶ οἱ κίνδυνοι! Κοπιώδες ἔργον, Κρασκοκανάτα, τίσῃ μάλλον, ὅσῳ ὁ κόσμος μὰς καταφρονεῖ.

— Καὶ ὅμως τὸ ἀγαπᾶς τὸ ἐπάγγελμά σου;

— Τὸ λατρεῖω. Νομίζω ὅτι εἶμαι πάντοτε στρατιώτης.

Ἐτρωγον μετὰ πολλῆς ὀρέξεως.

Ἄν ἠκολούθουν τὴν ὄρεξιν τῶν οὐδεμῶν ἠθέληεν ὑπολειφθῆ ἐκ τῶν προμηθειῶν, ὥς εἶχε κομίσει ὁ ὄργανοποιαίκτης, ἀλλ' ὁ Κρασκοκανάτας ἐγνωρίζεν ὅτι αἱ τροφαὶ εἶδει νὰ ἐπαρκέσωσι διὰ δύο γεύματα.

Ἦτο φρόνιμος. Ἐβῆκε κατὰ μέρος τὸ ὑπολειφθὲν κρέας του καὶ μίαν φιάλην.

— Διὰ τὸ βράδυ, εἶπεν.

— Ἐχεις δικαίον. Ἄ! κρῖμα.

— Τί θὰ κάμωμεν τώρα;

— Καὶ σὺ θὰ εἰσελθῇς εἰς τὴν ὀπὴν, ἐγὼ δὲ...

Ὁ Πενσῶν παρετήρησε περὶ ἑαυτόν.

Εἶδε μεγάλην ὄρνυ φέρουσαν πάντα αὐτῆς τὰ φύλλα.

— Ἐγὼ δὲ θὰ καθήσω ἐκεῖ ὑψηλὰ εἰς τοὺς κλάδους διὰ νὰ δύναμαι νὰ βλέπω ἐφ' ὅσον εἶναι ἡμέρα ἂν ὁ Δαγκέρ ἔρχεται ἐδῶ.

Καὶ ἐν μιᾷ στιγμή ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ δένδρου.

Ὁ δὲ Κρασκοκανάτας ἐτοποθετήθη ἐν τῇ ὄπῃ.

Τὸ πᾶν ἤδη ἐφαίνετο ἔρημον εἰς τὸ Ἔλος τῶν Ἐλάφων.

Γ'

Πλείονες παρῆλθον ἡμέρῃ χωρὶς οὐδὲν νὰ συμβῇ.

Ὁ Κρασκοκανάτας καὶ ὁ Πενσών, ἐγκαταστηθέντες ἐν τῷ δάσει, δὲν ἀπῆρχοντο ἐκείθεν εἰμὴ μόνον διὰ νὰ προμηθευθῶσι τροφὰς ἐκ τοῦ Κρέιλ.

Διήρχοντο τὰς τε νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας παρὰ τὸ ἔλος μετὰ θαυμαστῆς ὑπομονῆς καὶ ἀκατανικήτου θαρρους.

Ὁ Γεράρδος ἀνέμενε τὴν ἐν τῷ κακουρηγοδικεῖν δίκην ὑφιστάμενος ἐπώδυνον ἀγωνίαν.

Δὲν θὰ συνέβαινεν ἄρ' ἀ γέ τι, ὅπερ νὰ μεταβάλλῃ τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων ;

Ἐν τῇ φυλακῇ ὁ Βωφόρτ, πεποιθὼς ἐν τῇ ἀθωότητι αὐτοῦ, ἔμενε ἤρεμος χωρὶς οὐδέποτε νὰ καταβληθῇ.

Ἡ Μαρκελίνα καὶ ἡ Σοφία ἤχοντο.

Ὁ δὲ Δαγκέρ ;

Ἔμαθεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ὁ Βωφόρτ θὰ ἐδικάζετο τὴν 5 Ὀκτωβρίου.

Διανοεῖτο δὲ ὅτι τὴν 5 Ὀκτωβρίου ἔπρεπε πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἦναι κάτοχος τῶν ἐν τῷ ἔλει τετρακοσίων πενήκοντα χιλιάδων φράγκων.

Διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην δύο ἠδύνατο νὰ διατρέξῃ κινδύνους ἐπίσης μεγάλους.

Ὁ Βωφόρτ ἠδύνατο ν' ἀθωωθῇ θὰ εὐρίσκειτο τότε ἐναντι αὐτοῦ, ὁ δὲ Βωφόρτ θὰ τῷ ἐζήτηε λόγον διὰ τὴν διαφθορὰν τῆς Μαρκελίνας.

Ὁ Βωφόρτ ἠδύνατο νὰ καταδικασθῇ, ὁ δὲ Γεράρδος θὰ εὐρίσκειτο ἐν τῷ φοβερῷ διλήμματι νὰ σιωπήσῃ καὶ ν' ἀφήσῃ ν' ἀπαγγελθῇ ἢ καταδικῆ, ἢ νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου. Τίς οἶδε μήπως παραφερόμενος ἐκ τῆς συγκινήσεως ὠμίλει ;...

Ὁ Δαγκέρ οὐδαμῶς ἤθελε νὰ διατρέξῃ τοιοῦτον κίνδυνον.

Ἄλλὰ διατὶ δὲν ἐπανῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ Ἔλος ;

Διότι, παρὰ τὴν βεβαιότητα, ἣν εἶχεν ὅτι ἡ συνάντησις τοῦ Κρασκοκανάτα εἰς τὸ δάσος ἦν τυχαία, εἶχεν ἐν τούτοις καταληφθῆ ὑπὸ τοιοῦτου τρόμου, ὥστε ἔδει νὰ παρέλθῃ χρονικὸν τι διάστημα, ἵνα ἀναλάβῃ τὸ θάρρος του.

Ἡ 5 Ὀκτωβρίου ἐπλησίαζε. Μετ' αὐτὴν θὰ ἐσώζετο.

Ἡ ἡμέρα αὕτη ἔφθασε ταχέως.

Πλήθος ἄπειρον εἶχε συρρευσεῖ εἰς τὸ Δικαστήριον. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Βωφόρτ εἶχε τί τὸ μυστηριώδες, ὅπερ διήγειρε τὴν περιέργειαν τοῦ κοινῆς, ἢ δὲ κοινὴ γνώμη ἦν διηρημένη. Οἱ μὲν ὑπεστήριζον τὴν ἀθωότητά του, ἀνέμενον δὲ ὅτι τὸ ὀρκωτὸν δικαστήριον δὲν θὰ εὐρίσκειν ἐπαρκεῖς τὰς κατὰ τοῦ

κατηγορουμένου ἀποδείξεις· οἱ δὲ ὑπεστήριζον, τούναντίον, ὅτι θὰ καταδικάζετο μετ' ἐλαφρυντικῶν περιπτώσεων.

Ὁ ἰατρός Γεράρδος εἶχε κληθῆ.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν πειστηρίων εὐρίσκοντο τὸ πολύκροτον τοῦ Βωφόρτ, εὐρεθὲν εἰς τὸ δάσος, καὶ τὸ τοῦ Βαλόν, εὐρεθὲν ἐν τῇ ἀμάξῃ.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κατηγορητηρίου ἐζητήσθησαν μάρτυρες τινες, ὧν αἱ καταθέσεις συνελέχθησαν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀνακρίσεως ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἐξητάσθη πρῶτον ὁ κύριος Παρλαγκέ.

Οὗτος ἐπληροφόρησε τὸ Δικαστήριον περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Βωφόρτ, οὕτως ἦτο συμβολαιογράφος. Αἱ ὑποθέσεις αὗται «ἦσαν λίαν ἐπισφαλεῖς, εἶπεν, ἔνεκα ἀτυχοῦς τινος ἐπιχειρήσεως σιδηρουργείων, οὐδαμῶς ὅμως διεκινδύνευεν ἡ περιουσία τοῦ πελάτου του».

Ὁ κύριος Παρλαγκέ ἰδίως ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἀφηγήθη ὅτι ἀληθῶς εἶχε καταβάλλει τὸ ποσὸν τῶν 450,000 φράγκων τῷ Βαλόν παρὰ τοῦ κυρίου Βωφόρτ καὶ τοῦ συνεταίρου του, τοῦ κυρίου Δαγκέρ δὲ Μοριενβάλ.

Ἦκουσε τὸν κύριον Βωφόρτ ὁμιλοῦντα μετὰ τοῦ Βαλόν καὶ ζητοῦντα παρ' αὐτοῦ συνέντευξιν διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ σοβαρῶν ὑποθέσεων. Ὁ Βαλόν ἀπήντησε προσκαλῶν τὸν Βωφόρτ νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς λα Νοβίς, λέγων δὲ ὅτι τὴν ἐπιούσαν θὰ ἐζήρχοντο ἑαυτοῦ εἰς θήραν.

Δύο γραφεῖς τοῦ συμβολαιογραφείου κατέθεσαν τ' αὐτὰ περίπου.

Ὁ εἰς τούτων προσέθηκεν ὅτι ὁ κύριος Βωφόρτ ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου του, τῷ ἐζήτησε χάρτην καὶ φάκελλον, καὶ ἔγραψε λέξεις τινάς, τὰς ὁποίας ὁ μικρὸς ὑπηρέτης τοῦ συμβολαιογραφείου ἐνετάλη νὰ κομίσῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν.

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐνθυμοῦνται ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη διητυθύνετο πρὸς τὴν Μαρκελίναν.

Περιεῖχε δὲ τὰς δύο ταύτας λέξεις: «Καλὴ ἑλπίς».

Ὁ ταμίας τοῦ συμβολαιογραφείου εἶπεν ὅτι τὸ καταβληθὲν ποσὸν τῷ Βαλόν συνίστατο ἐκ τραπέζογραμμάτων, ὧν ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τοὺς ἀριθμούς, καθόσον ταῦτα προήρχοντο ἐκ διαφόρων καταθέσεων.

Προσῆλθον ἐπίσης καὶ τινες κάτοικοι τοῦ Κρέιλ, οἵτινες εἶδον ἀπερχομένους τὸν Βωφόρτ μετὰ τοῦ Βαλόν.

Ἄλλος τις εἶπεν ὅτι ἐπανερχόμενος τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν πόλιν συνήντησε τὴν ἀμάξαν, ἀνεγνώρισε δὲ τὸν Βαλόν.

Οἱ ὑπῆρται τοῦ Βωφόρτ παρέσχον πληροφορίας τινάς. Ὁ θαλαμηπῶλος Ἰωάννης ἐπανέλαβεν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ πολύκροτον τοῦ κυρίου του, ὅτι εἶπεν ἐπώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Εἶτα ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Γεράρδου.

Τὸ ἀκρατήριον συνεκέντρωσε ζωηρῶς τὴν προσοχὴν του.

Ἐγνώριζον ὅτι ἡ ἐκθεσις τοῦ ἰατροῦ ἦν ἡ βᾶσις τῆς ἀνακρίσεως. Ἡ κατάθεσις αὐτοῦ θὰ ἦτο λίαν ἐνδιαφέρουσα.

Ὁ πρόεδρος ἐστράφη πρὸς τὸν ἰατρόν :

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε Γεράρδε, νὰ μᾶς εἴπητε τί ἐβεβαίωσατε ὅτε ἐνετάλητε ὑπὸ

τοῦ κυρίου Λωζιέ νὰ ἴδῃτε τὸ τραῦμα τοῦ Βωφόρτ ;

Ὁ Γεράρδος, ἐν ἄκρᾳ διατελῶν συγκινήσει, ἐγείρεται.

Τὸ βλέμμα του συνηντήθη μὲ τὸ τοῦ Βωφόρτ.

Ὁ κατηγορούμενος μειδιᾷ αὐτῷ θλιβερῶς. Φαίνεται λέγων αὐτῷ :

— Γνωρίζω ποῖα εἶναι τὰ αἰσθήματά σου καὶ ἡ καρδία σου... ὅ,τι θὰ εἴπῃς θ' ἀλλοιωθῇ τὴν πρὸς σέ ἀγάπην μου. Ὁμίλει ἀφόβως. Τί θέλεις ; Δὲν πταίεις σύ. Εἶμαι θῦμα τῆς τύχης.

— Ὁμιλήσατε, κύριε, εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Διὰ φωνῆς ὑποκώφου, μὴ ἀκουσμένης ἐν ἀρχῇ, ὁ Γεράρδος ἤρξατο :

— Ἐκλήθην παρὰ τοῦ κυρίου Λωζιέ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Βαλόν φονευθέντα εἰς τὸ δάσος τῆς Ἀλάτης. Ἐβεβαίωσα τὸν θάνατον τοῦ Βαλόν. Ἐν τούτοις ἔκαμα παρατηρήσεις τινὰς περὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ τραύματος, αἵτινες κυρίως μοὶ ἐπροξένησαν ἐντύπωσιν ὅτε ἐζήτησα τὸ τραῦμα τοῦ κυρίου Βωφόρτ εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Ἐκ τῶν ἰατρικῶν τούτων παρατηρήσεων ὁτε ἡμῖν πᾶσαν δυνατὴν λεπτομέρειαν.

— Κύριε πρόεδρε, θὰ ἐπαναλάβω ὅ,τι ἔγραψα ἐν τῇ ἐκθέσει μου... Ἐν αὐτῇ...

— Ὅχι, κύριε Γεράρδε, δὲν ἀρκεῖ. Ἐξηγήσατε διὰ ζώσης τὰς παρατηρήσεις σας εἰς τοὺς κυρίους ἐνόρκους.

Ὁ Γεράρδος ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐνόρκους τρέμων :

— Κύριοι, ἐζήτησα πρῶτον τὸ τραῦμα, ὅπερ ἔφερε τὸν θάνατον τοῦ Βαλόν. Ἐβεβαίωσα ὅτι τὸ τραῦμα τοῦτο ἐπηνέχθη ἀπὸ ἀποστάσεως πέντε ἢ ἕξ μέτρων τοῦλάχιστον. Ἡ σφαῖρα ἐνεσησθῆναι πρὸς τὴν καρδίαν ἀκολουθήσασα εὐθείαν διεύθυνσιν...

— Τοῦτο δὲ ὑποτίθησι, εἶπατε ἐπίσης—διέκοψεν ὁ πρόεδρος—ὅτι ὁ πυροβολήσας, δηλαδὴ ὁ φονεὺς, ἦτο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου μετὰ τοῦ θύματος ;

— Μάλιστα, κύριε... ἡ παρατήρησις εἶναι ὀρθή, διότι οὐδεμίαν παρέκκλισιν τοῦ βλήματος παρατήρησα.

— Ὅσον ὁ ἀφορᾷ τὸν κύριον Βωφόρτ ;

— Ὅσον ἀφορᾷ τούτον, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος, δὲν παρατήρησα κανέν ἐκ τῶν συμπτωμάτων, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουσι τὰ ἐκ τοῦ πλησίον ἐπενεγγόμενα τραύματα, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ σφαῖρα, ἢ πλήξασα τὸν κύριον Βωφόρτ ἐρίφθη ἀπὸ ἀποστάσεως τοῦλάχιστον τριῶν μέτρων.

— Καὶ εἶπατε, μ' ὄλην τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅτι σὰς ἦτο δύσκολον νὰ προσδιορίσητε τὴν διάμετρον τῆς σφαίρας ;...

— Ἀληθῶς. Τὸ βλήμα δὲν εἰσέδυσεν. Ἦκολούθησε διεύθυνσιν ἐπιπολαίαν πρὸς τὸν κρόταφον τραυματίσασα τὸ δέρμα ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐκφέρω γνώμην.

— Καὶ ἄλλη πραγματογνωμοσύνη, διαταχθεῖσα παρὰ τοῦ κυρίου Λωζιέ οὐδὲν ἔφευρεν ἀποτέλεσμα· τὰ συμπεράσματα ταύτης εἶναι ὅμοια πρὸς τὰ ἰδικὰ σας.

[Ἐπεταί συνέχεια.]